

Arrest

nr. 184 821 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2014, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juli 2014 dienden verzoeksters een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 oktober 2014 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.07.2014 werd ingediend door :

G.Z.(...)

G.A. (...)

+ minderjarige dochter:

G.R. (...)

nationaliteit: Russische Federatie

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (betrokkenen verwijzen naar hun sociale banden, naar hun gevolgde lessen en cursussen, naar hun kennis van het Nederlands, naar hun werkwillegheid; betrokkenen leggen een attest maatschappelijke oriëntatie voor, alsook getuigenverklaringen, attesten Nederlands, een attest bibliotheekbezoek van kindje [R.]) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 10.07.2007. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 01.02.2012. Mevrouw [G.A.] heeft vervolgens nog twee asielaanvragen ingediend, beiden respectievelijk afgesloten op 02.10.2013 en 10.07.2014.

Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk 9 maanden voor de eerste, minder dan een maand voor de tweede, 2 maand voor de derde en minder dan een maand voor de vierde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen verwijzen naar de situatie in het moederland. Zij verwijzen hiervoor naar een attest dd 23.04.2014 van het Cabinet van Ministers van de Tsjetsjeense republiek Ichkeria dat stelt dat mevrouw [G.A.] onmogelijk kan terugkeren naar Tsjetsjenië. Ook verwijzen zij naar het negatief reisadvies voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoetsjetië. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenen niet verplicht worden terug te keren naar Rusland. Wel wordt hen gevraagd hun aanvraag in te dienen via de bevoegde diplomatieke post in Polen, waar zij erkend werden als vluchteling. Het negatief reisadvies en het attest van het Cabinet van Ministers hebben betrekking op Rusland en niet op Polen. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als bewijs dat zij hun aanvraag niet kunnen indienen in Polen.

Betrokkenen halen aan dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om

een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkenen halen aan dat het onderbreken van het verblijf niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar zou bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat het kind [R.] hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ook vragen betrokkenen "Mocht er een wettekst aan de aandacht van de verzoekers zijn ontsnapt of in voege treden na het indienen van dit verzoek, dan stellen zij dat formeel zij hun aanvraag niet beperken tot de procedure voorzien bij art. 9bis om desgevallend te mogen genieten van om het even welke huidige of toekomstige wetgeving welke hen in hun situatie een kans zou bieden op het bekomen van verblijf van méér dan drie maanden." Het is onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is. "

1.3. Eveneens op 7 oktober 2014 treft de verwerende partij ten aanzien van de verzoekende partijen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Zij vormen de tweede en derde bestreden beslissing. Zij zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Niet in het bezit van een geldig reisdocument"

2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep is onontvankelijk voor zover het werd ingediend door de tweede verzoekende partij. Immers blijkt ter terechtzitting dat G.Z. is vertrokken naar Oostenrijk. Het houdt in dat de tweede verzoekende

niet meer kan worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk vermits ze zich hier niet meer bevindt en dat ze het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd gegeven, heeft uitgevoerd. Er kan dan ook niets anders dan vastgesteld worden dat het belang van de tweede verzoekende partij bij het bestrijden van de eerste bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar aanbelangt is verloren gegaan. Dit wordt ook beaamd ter terechtzitting, waarbij in het proces-verbaal genoteerd werd, *“Voor wat de meer recente zaak 162 613 betreft, die op grond van voormeld wetsartikel als enige van de twee ten gronde zal worden behandeld, erkennen de verzoekende partijen dat geen belang meer voorhanden is in de mate dat het beroep werd ingediend namens mevr. [Z.G.], dit gelet op haar vertrek”*.

De Raad behandelt het beroep dus enkel voor zover het werd ingediend door de eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster), dit tegen de eerste bestreden beslissing en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar en haar minderjarige dochter aanbelangt.

De verwerende partij doet ter terechtzitting afstand van de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep die zij heeft aangevoerd in haar nota voor zover het beroep is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad dient deze exceptie derhalve niet langer te behandelen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoekster op,

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de instructie van 19.07.1999 werd vernietigd en is niet meer van toepassing*
- de verschillende ingeroepen elementen van verregaande integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden thans niet behandeld in deze fase*
- de asielprocedures waren niet onredelijk lang en geven geen verblijfsrecht*
- de ingeroepen onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst is en de verwijzing naar een attest dd. 23.04.2014 evenals het negatief reisadvies kunnen niet aanvaard worden als bewijs van onmogelijkheid terugkeer naar Polen*
- ook de overige elementen niet kunnen aanvaard worden*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst of verblijf kan ingediend worden.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel en regularisatie van meer dan 4 jaar met

schoolgaande kinderen ten laste, of nog, aan de voorwaarden voor regularisatie voor families met minderjarige kinderen, weze een verblijfsduur van meer dan 5 jaar, een asielaanvraag van voor maart 2008 en minderjarige kinderen die schoolgaand zijn.

In casu wordt ten onrechte beweerd alsof er geen asielprocedure van meer dan 1 jaar aan de orde zou zijn, terwijl er in werkelijkheid drie asieprocedures werden gevoerd en de gezamenlijke duur meer dan 1 jaar was.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf, in casu meer dan 7 jaar, en integratie zowel van verzoekers als hun kinderen, zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat dient vastgesteld te worden dat art. 9 BIS VW hier op een al te stringente manier wordt toegepast, die de grenzen van de redelijkheid op manifeste wijze overschrijdt.

Dat in de bestreden beslissing alle redelijkheid zoek is, minstens er geen of onvoldoende draagkrachtige motivering aan de orde is voor een dergelijk stringente toepassing van dit artikel.

Dat er dient vastgesteld te worden dat de ratio legis van art. 9 BIS VW erin bestond aan bepaalde mensen wegens humanitaire redenen, verblijfsrecht toe te kennen.

Dat in de instructie van 2009, dewelke vernietigd is op basis van formele redenen, een aantal criteria werden vooropgesteld die algemeen als norm voor redelijkheid werden aanvaard.

Dat deze instructie weliswaar vernietigd is, doch anderzijds publiekelijk door de verantwoordelijke personen, in de eerste plaats de toenmalig bevoegde staatssecretaris en tevens de toenmalige als huidige directeur van DVZ, werd verklaard dat de aanvraag van personen die voldeden aan de criteria van de instructie positief zou beoordeeld worden.

Dat dient vastgesteld dat er thans sprake is van een verblijf van 7 jaar, waarvan er steeds procedure bezig was en waarbij betrokkenen telkens gebruik maakten van de tijd om zich te integreren, terwijl destijds een verblijfsduur van vijf jaar als redelijke grens werd aangenomen voor regularisatie al dan niet, mits het ging om een familie met minderjarige kinderen die schoollopen en er asiel was aangevraagd geworden.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers ruimschoots aan deze voorwaarden voldoen maar toch een negatieve beslissing ontvingen.

Dat het duidelijk is dat indien personen hier 7 jaar zonder enig probleem verblijven, met minderjarige kinderen, en goed geïntegreerd zijn, geen regularisatie kunnen bekomen wegens humanitaire redenen, alsdan er duidelijk sprake is van een al te ruime uitholling van het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW.

Dat in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld, dient aangenomen te worden dat een verblijfsduur van 7 jaar met verregaande integratie wel degelijk als humanitaire reden kan aangenomen worden binnen de grenzen van de redelijkheid.”

3.2. Het eerste middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 3 van het EVRM. De Raad leest immers in het betoog ter ondersteuning van het eerste middel geen uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissingen voormelde bepaling schenden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit haar land van herkomst of verblijf kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009. Deze werd, zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, immers “vernietigd [...] door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 [...])” en de verwerende partij merkt derhalve terecht op: “Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.” De Raad kan niet toelaten dat vrijstelling wordt verleend van de wettelijk gestelde voorwaarde inzake de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden of dat bindende voorwaarden worden toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat ter zake voorziet in een discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekster kan niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze instructie, dat aangezien haar aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009, zij ook tot een verblijf dient te worden gemachtigd. Andersluidende verklaringen van bewindslui of van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of een praktijk contra legem in het verleden kunnen geen actuele behandeling contra legem van verzoeksters aanvraag rechtvaardigen.

3.7. De eerste bestreden beslissing stelt, “Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 10.07.2007. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 01.02.2012. Mevrouw [G.A.] heeft vervolgens nog twee asielaanvragen ingediend, beiden respectievelijk afgesloten op 02.10.2013 en 10.07.2014. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk 9 maanden voor de eerste, minder dan een maand voor de tweede, 2 maand voor de derde en minder dan een maand voor de vierde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Verzoekster kan de pertinentie van deze passage niet onderuit halen door te benadrukken dat de drie asielprocedures samen opgeteld meer dan één jaar geduurd hebben. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid ter zake aanwendt door de behandelingsduur van elke asielprocedure apart na te gaan.

3.8. De eerste bestreden beslissing stelt, “De elementen van integratie (betrokkenen verwijzen naar hun sociale banden, naar hun gevulde lessen en cursussen, naar hun kennis van het Nederlands, naar hun

werkwilligheid; betrokkenen leggen een attest maatschappelijke oriëntatie voor, alsook getuigenverklaringen, attesten Nederlands, een attest bibliotheekbezoek van kindje [R.] kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” Deze motivering is deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont met haar eenvoudig betoog dat deze argumentatie manifest in strijd is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aan dat in haar geval een andere beoordeling zich opdringt en dat de verwerende partij de betrokken elementen aan een nader onderzoek had dienen te onderwerpen in de ontvankelijkheidsfase van haar aanvraag.

3.9. De overtuiging van verzoekster dat de door haar aangehaalde omstandigheden wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn, dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een te stringente manier werd toegepast en werd uitgehold, dat alle redelijkheid zoek is en dat de motivering van de eerste bestreden beslissing op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is, kan deze beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. In een tweede middel werpt verzoekster op,

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).”

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).”

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift en naderhand in hun aanvullingen ontwikkelde argumentatie en stukken.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie en naderhand in de aanvullingen, en tevens in de stukken, werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie en in de aanvullingen naderhand zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van

verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

De problemen van verzoekers in hun land van herkomst werden uitdrukkelijk erkend door de Poolse autoriteiten en wel in die zin dat er een toekenning van legaal verblijf is gebeurd.

Dat naderhand evenwel verzoekers tevens problemen kregen in Polen, reden waarom zij gevlucht zijn naar België.

Dat zij uiteraard niet zouden gevlucht zijn als er geen problemen waren in Polen, en de werkelijkheid erin bestaat dat er veelvuldig door de Russische geheime diensten operaties worden opgezet in Polen, en daarbij grote problemen worden veroorzaakt voor sommige personen, waaronder verzoekers.

Dat in het verleden reeds herhaaldelijk personen van Tsetsjeense origine, zoals verzoekers het slachtoffer waren van arrestaties, of zelfs aanslagen door de Russische ordediensten, op het Poolse grondgebied.

Dat redelijkerwijs dan ook dient aangenomen te worden dat al deze elementen voldoende kunnen verantwoorden dat verzoekers hun aanvraag tot humanitaire regularisatie in België indienen, temeer de overige elementen.”

3.11. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.12. In de eerste bestreden beslissing kan niet gelezen worden dat de afwijzing van verzoeksters asiel-aanvragen als gevolg heeft dat de door ingeroepen omstandigheden ipso facto niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt ook niet dat het verzoekster verhinderd wordt om de situatie in het herkomstland, haar situatie in België en haar humanitaire situatie aan te halen in het licht van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Zij werden zoals het hoort allemaal beoordeeld door de verwerende partij. Verzoekster leest meer in de eerste bestreden beslissing dan wat erin staat. Haar kritiek mist feitelijke grondslag.

3.13. Verzoekster wijst op de problemen die ze in Polen heeft gehad en is van oordeel dat alle door haar ingeroepen elementen wel degelijk kunnen verantwoorden dat ze haar aanvraag om verblijfsmachtiging in België indient, maar met de opsomming van elementen die haar zaak kenmerken, waaronder de problemen in Polen die het voorwerp hebben uitgemaakt van afgehandelde asielprocedures, en haar visie op haar zaak kan ze de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.14. In een derde middel werpt verzoekster op,

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied (weze maar lietst meer dan 7 jaar) met medegaande sterke integratie in alle redelijkheid als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen, temeer er minderjarige kinderen zijn die schoollopen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur van meer dan 7 jaar*
- het kind geniet onderwijs in België*
- de verzoekers zijn totaal verankerd*
- de verzoekers spreken Nederlands, en als zij gemachtigd worden tot verblijf, zullen zij zelf in hun eigen levensonderhoud voorzien, wat nu niet mogelijk is, aangezien zij niet mogen werken.*

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst of het land van verblijf (Polen) worden teruggestuurd, het gezin van verzoekers en hun kind ten zeerste ontwricht wordt.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van verzoekers en hun (klein)kind geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland/Polen moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, zij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder dient opgemerkt te worden dat het kind ondertussen sedert 7 jaar naar school gaat in België en er nu niet kan verwacht worden dat dit kind nu België zou verlaten voor onbepaalde duur en in onzekere omstandigheden om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen in het land van herkomst waar zij geen enkele binding meer mee heeft, en waardoor zij onherroepelijk haar volledige schoolloopbaan dreigt te verliezen, hetgeen een zware hypotheek op hun verder leven zal blijven vestigen, terwijl deze aanvraag gemakkelijk kan ingediend worden in het land van verblijf België, zonder dergelijke zware repercussies.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte de zaken worden voorgesteld alsof het (klein)kind van verzoekers geen schade zouden ondervinden, hetgeen een verdraaiing van de werkelijkheid uitmaakt.

Dat immers dient vastgesteld dat het kind geenszins de Russische en/of de Poolse taal goed machtig is, en zij zekerlijk al bij terugkeer een onoplosbare achterstand heeft opgelopen op schoolvlak, gezien daar de leerstof volledig anders is.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent.

Dat er geen enkel standpunt wordt ingenomen dienaangaande met name dat na een verblijf van 7 jaar in België en evenlang schoollopen van het kind in het onderwijs in België, haar toekomst in de eerste plaats hier ligt.

Dat het trouwens ook totaal onredelijk is dat 7 jaar inspanningen, energie en tijd van verzoekers, maar omgekeerd ook van de Belgische maatschappij, thans zomaar door de bestreden beslissing aan de kant wordt geschoven en geenszins naar waarde wordt meegenomen in de overweging, en dit op basis van een al te strikte toepassing van het begrip humanitaire situatie.

Dat de motiveringsplicht geschonden is in die zin dat er geenszins op enige redelijk verantwoorde manier wordt geargumenteed inzake de niet toepassing van het begrip prangende humanitaire situatie in casu gezien de verschillende voorliggende elementen in het dossier.

Dat om dezelfde redenen als voormeld ook het bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd en voorafgaandelijk geschorst te worden.

Dat trouwens voor wat betreft [A.G.] het bevel klaarblijkelijk niet alleen geldt voor het Belgisch grondgebied, maar voor het gehele Schengengebied, wat alleszins al niet kan gezien de verblijfsdocumenten die verzoekers hebben voor Polen.”

3.15. Het middel is niet ontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van “de beginselen van behoorlijk bestuur”. Er zijn meerdere beginselen van behoorlijk bestuur en het komt verzoekster toe om te duiden welke zij precies geschonden acht andere dan het reeds door haar aangehaalde redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.16. Verzoekster benadrukt opnieuw de elementen die haar zaak kenmerken, is van oordeel dat een terugkeer naar het land van herkomst of verblijf haar gezin ten zeerste ontwricht, dat hun belangen geenszins gebaat zijn bij een terugkeer naar “Rusland/Polen”, dat ze persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen worden in hun persoonlijke ontwikkeling, dat hun toekomst hier ligt en dat de ingeroepen omstandigheden wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn, maar zoals reeds eerder gesteld is dit niet meer dan een eigen visie op de zaak die niet aantoonde dat de door de verwerende partij gedane beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

3.17. Door te wijzen op de inhoud van het begrip buitengewone omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij in casu het begrip heeft toegepast op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.18. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gegevens die zij aanbracht en waarvan werd vastgesteld dat deze elk op zich geen aanleiding gaven tot de vaststelling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid vormen en dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout maakte of kennelijk onredelijk tot zijn besluit kwam door alle gegevens individueel en nauwgezet te beoordelen

3.19. Door louter te wijzen op de inhoud van de artikelen 3 en 8 van het EVRM toont verzoekster daarvan geen daadwerkelijke schending aan. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissingen gelden voor verzoekster en haar minderjarige dochter en dat de tweede verzoekende partij op eigen initiatief is vertrokken uit België zodat geen schending dreigt van artikel 8 van het EVRM.

3.20. De eerste bestreden beslissing stelt, “ Het feit dat het kind [R.] hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing

niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”.

Verzoekster benadrukt, *“Dat verder dient opgemerkt te worden dat het kind ondertussen sedert 7 jaar naar school gaat in België en er nu niet kan verwacht worden dat dit kind nu België zou verlaten voor onbepaalde duur en in onzekere omstandigheden om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen in het land van herkomst waar zij geen enkele binding meer mee heeft, en waardoor zij onherroepelijk haar volledige schoolloopbaan dreigt te verliezen, hetgeen een zware hypotheek op hun verder leven zal blijven vestigen, terwijl deze aanvraag gemakkelijk kan ingediend worden in het land van verblijf België, zonder dergelijke zware repercussies. Dat in de bestreden beslissing ten onrechte de zaken worden voorgesteld alsof het (klein)kind van verzoekers geen schade zouden ondervinden, hetgeen een verdraaiing van de werkelijkheid uitmaakt.”* Dit getuigt van onbegrip voor de betrokken passage en een andersluidende visie op de eigen zaak maar verzoekster brengt hiermee niets in tegen de vaststellingen van de verwerende partij *“dat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”.*

Waar verzoekster stelt, *“Dat immers dient vastgesteld dat het kind geenszins de Russische en/of de Poolse taal goed machtig is, en zij zekerlijk al bij terugkeer een onoplosbare achterstand heeft opgelopen op schoolvlak, gezien daar de leerstof volledig anders is”*, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet meer had aangehaald dan dat haar kind hier school loopt. Zij kan niet dienstig in het kader van onderhavig beroep voormeld argument voor het eerst nader uitwerken en in dit verband bijkomende buitengewone omstandigheden opwerpen die niet aan het oordeel van de verwerende partij werden onderworpen. Alleszins is het ook niet meer dan een bloot betoog dat de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Evenmin kan verzoeksters overtuiging dat de toekomst van haar kind na zeven jaar in België hier ligt de bestreden beslissing op dit punt onderuit halen.

Verzoeksters simpele verwijzing naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag zoals zij het ook al heeft aangehaald in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag toont niet aan dat de verwerende partij de belangen van haar kind veronachtzaamt indien ze vaststelt, *“dat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”*, nog daargelaten de vraag of directe werking kan worden toegedicht aan de betrokken bepaling en of verzoekster zich hierop kan beroepen daar ze het thans voorliggende beroep niet heeft ingediend in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.

3.21. Voorts moet worden gesteld dat verzoeksters verklaring dat de redenen die zij inriep om haar een verblijfsmachtig toe te staan grotendeels ophouden te bestaan indien zij naar Rusland/Polen terugkeert evenmin aanleiding kan geven tot de conclusie dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad ziet niet in waarom de door verzoekster aangehaalde redenen om haar tot een verblijf te machtigen niet meer kunnen worden aangehaald in een aanvraag om verblijfsmachtiging die wordt ingediend in het land van herkomst of verblijf.

3.22. Waar verzoekster stelt dat *“het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is”* dient de Raad op te merken dat door dit argument te herhalen zoals ze het reeds ontwikkeld had in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, verzoekster niet aantoonde dat de beoordeling door de verwerende partij van dit argument, met name *“Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.”* kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

3.23. Voor het overige blijkt voor de zoveelste keer dat verzoekster van oordeel is dat, gelet op de omstandigheden van haar zaak, de verwerende partij op een andersluidende wijze had dienen te oordelen en dat ze niet is opgezet met de teneur van de eerste bestreden beslissing maar hiermee toont ze niet aan dat de verwerende partij het begrip buitengewone omstandigheden heeft toegepast op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft gehandeld.

3.24. Waar verzoekster ten slotte nog opwerpt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet alleen geldt voor het België maar voor het volledige Schengengrondgebied en dat dit *“alleszins al niet kan gezien de verblijfsdocumenten die verzoekers hebben voor Polen”*, dient de Raad op te merken dat verzoekster eraan voorbij gaat dat de tweede bestreden beslissing die haar aanbelangt, stelt, *“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Een terugkeer naar Polen wordt haar derhalve niet ontzegd door de verwerende partij.

Het derde middel is voor zover ontvankelijk ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het werd ingediend door de tweede verzoekende partij. De eerste verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA